

Dr Michael Harbin, Sprawiedliwość społeczna dla społecznych outsiderów

w starożytnym Izraelu, część 4, Postanowienia dotyczące wdów, sierot i rezydentów obcych

[WORA]

© 2024 Michael Harbin i Ted Hildebrandt

To jest dr Michael Harbin i jego wykład na temat sprawiedliwości społecznej dla społecznych outsiderów w starożytnym Izraelu. To jest część 4: Postanowienia dla wdów, sierot i rezydentów-obcokrajowców.

Szalom, nazywam się Michael Harbin z Taylor University i prowadzimy badanie na temat sprawiedliwości społecznej i społecznych outsiderów w starożytnym Izraelu.

Dzisiaj przyjrzymy się ostatniej sekcji, czwartej z czterech części, i omówimy wdowy, sieroty i rezydentów-obcokrajowców, w tym przepisy, które są dla nich przewidziane. Do tej pory przyjrzelśmy się ogólnej strukturze społecznej narodu Izraela po nadaniu Tory Bożej na Górze Synaj. W trakcie tego procesu zauważyliśmy, jak osiedlali się we wsiach otoczonych bazami rolniczymi, bazą społeczności, i omówiliśmy, jak ten układ wpłynąłby na szereg aspektów ich społeczeństwa w odniesieniu do pracy, relacji rodzinnych i norm społecznych.

Następnie definiujemy pojęcie sprawiedliwości społecznej jako równoważenie, dochodząc do wniosku, że jest to równoważenie dwóch rzeczy: dwóch pytań. Czy biorę na siebie swój sprawiedliwy ciężar, obciążenia, normatywne wytyczne i czy otrzymuję swój sprawiedliwy udział, korzyści, które są wytycznymi odkupieńczymi? I oba są oczekiwane. Następnie przyjrzelśmy się naturze rozszerzonej rodziny, szukając w niej ogólnego wzorca społeczeństwa pod względem relacji.

I przyjrzelśmy się całej sytuacji narodu Izraela i zauważyliśmy, że struktura społeczna jest dynamiczną strukturą, która wymaga regularnego naprawiania, aby zachować swoją siłę. Zauważyliśmy, że śmierć, zwłaszcza, może pozostawić niektóre osoby w izolacji bez wspierającej społeczności. W trakcie tego procesu zauważyliśmy, że tekst konkretnie odnosi się do trzech kategorii: wdów, sierot, faktycznie sierot bez ojców i rezydentów-obcokrajowców, których zbiorczo określiliśmy jako WORA.

W tym momencie chcemy przyrzeć się konkretnym przepisom, które Bóg zapewnił, aby pomóc tym osobom. Zasugerowaliśmy, że WORA miała wspólną cechę, mianowicie brak zasobów rolniczych w kulturze, w której większość ludzi była bezpośrednio zależna od tych zasobów. Bez tych zasobów rolniczych WORA wymagała specjalnych przepisów dotyczących sprawiedliwości społecznej.

Włączając szereg postanowień dotyczących sprawiedliwości społecznej, Stary Testament ujawnia w rzeczywistości cztery programy przeznaczone specjalnie dla tej grupy. Pierwszy to Lewirat Małżeństwa, drugi to Gleaning, trzeci to Tithes i Third Year Tithes, a czwarty to Sabbath Year Garnering. Przyjrzymy się teraz tym czterem po kolei.

Levirate Marriage. Wspomnieliśmy już, że pierwszym programem sprawiedliwości społecznej było Leverett Marriage. Jednak Levirate Marriage dotyczyło wyłącznie wdów.

Najwyraźniej konkretnie wdowy w wieku rozrodczym. Pomysł polegał na tym, że krewny poślubiłby wdowę z zamiarem posiadania potomstwa, które następnie zaopiekowałoby się wdową na starość. W związku z tym wydaje się, że jeśli miała już dzieci, prawdopodobnie nie doszłoby do małżeństwa Leverett.

Ponieważ termin sierota w rzeczywistości wskazuje na bycie bez ojca, wydaje się, że wdowa mieszkałaby ze swoim potomstwem i korzystała z innych środków. W Starym Testamencie widzimy kilka przykładów wdów z potomstwem. Na przykład Hiram z Tyru był jednym z kluczowych pracowników Salomona przy budowie świątyni.

Jest opisany jako syn wdowy. Terminem tym określa się teraz wdowę. To osoba dorosła; Hiram jest osobą dorosłą, która stała się wykwalifikowanym rzemieślnikiem brązu.

Nie wiemy, gdzie nauczył się tej umiejętności, ale najwyraźniej wspierał swoją matkę, o czym świadczy oświadczenie, że był synem wdowy. W 2 Samuela 14, kobieta z Tekoa została sprowadzona, aby skonfrontować się z Dawidem. Jej historia była taka, że miała dwóch synów.

Jej mąż nie żył, a dwaj synowie pracowali w polu i pokłócili się. Jeden zabił brata i został stracony, ponieważ uznano to za morderstwo. Nie jest jasne, czy była to sytuacja rzeczywista czy hipotetyczna.

Ale nawet jeśli hipotetycznie, Dawid przyjął to jako prawdopodobne i wydał osąd. To sugerowałoby, że w tamtym czasie w kraju istniała analogiczna sytuacja. Kobieta martwiła się, że cała rozszerzona rodzina była poza domem i zbuntowała się przeciwko niej, domagając się sprawiedliwości, to znaczy, aby zrekompensować zmarłemu śmierć poprzez zabicie drugiego brata.

Obawiała się utraty dziedzica, który byłby osobą, która wspierałaby ją na starość. Trzeci przykład znajduje się w 1 Królów 17, gdzie Eliasowi Bóg nakazuje udać się do Sarepty, gdzie doświadcza suszy i głodu. Była tam wdowa.

Nazywana jest wdową. Kiedy tam dotarł, zastał ją zbierającą patyki, aby rozpaść ogień i upiec ostatnią mąkę na chleb, a ona i jej syn zjedzą go, a potem umrą. Nie jest jasne, czy syn był za młody, aby pracować, aby utrzymać matkę, czy też mogła mieć ziemię, ale nie mogła jej uprawiać z powodu suszy.

Ale w każdym razie, dzięki Bożemu wskazaniu, jej miska mąki i dzban oliwy pozostały pełne przez cały okres suszy. Następnie chłopiec zachorował i umarł, a Bóg, przez Eliasza, wychował chłopca, aby wspierał jego matkę. Podstawowym pomysłem wydaje się być to, że jeśli wdowa miała dzieci, oczekiwano, że podczas gdy ona może opiekować się swoimi dziećmi, gdy są młode, ona z kolei może oczekiwać, że one będą opiekować się nią, gdy będzie starsza.

Główną przesłanką jest tutaj oczekiwanie, że posiadanie rodzinnej ziemi zostanie zachowane przez najstarszego syna, a zatem, gdy będzie wystarczająco dorosły, będzie mógł uprawiać ziemię i utrzymywać matkę. Podstawowa zasada wydaje się po prostu leżeć w napomnieniu, że wdowy mają być utrzymywane. W tej kulturze dzieci były głównym źródłem wsparcia dla osób starszych, jak zauważyliśmy w Części 1. To postanowienie było zapewnione tylko wtedy, gdy wdowa nie miała dzieci i była wystarczająco młoda.

Tak więc dotyczyło to tylko wdów bez dzieci, które były wystarczająco młode, aby mieć dzieci. To znaczy, że wdowa była wystarczająco młoda, aby mieć dzieci. Pomysł jest taki, że brat zmarłego poślubiłby wdowę.

Trochę więcej tła: Paweł przedstawia komentarz do tej koncepcji w 1 Liście do Tymoteusza 5, pisząc do Tymoteusza; najwyraźniej przebywa w Efezie, dużym greckim mieście. Przedstawia bardziej miejskie ujęcie zasady. Nie porusza kwestii ziemi rodzinnej.

Zamiast tego zaczyna od stanowczego nakazu, że dzieci lub wnuki starszej wdowy mają główną odpowiedzialność za opiekę nad nią. Jeśli nie ma dzieci ani wnuków, kościół powinien przejąć część zobowiązań alimentacyjnych. Tak właśnie Paweł nazywa listę.

Wydaje się, że nie zajmuje się sytuacjami, w których wdowa ma odpowiednie wsparcie, ale można wnioskować, że jeśli nie było takiej potrzeby, kościół nie miał obowiązku jej zapewnienia. Dzisiaj wydaje się, że te same konsekwencje podstawowych zasad nadal obowiązują. Rodzina miała pierwszą odpowiedzialność za wspieranie osób starszych, zwłaszcza wdów, a następnie kościół.

Tak więc, gdy przyjrzymy się koncepcji małżeństwa lewiratu, syn tej pary odziedziczył nazwisko i dziedzictwo pierwszego męża kobiety. Tak więc byłoby to postanowienie małżeństwa lewiratu. Przeznaczone wyłącznie dla wdowy, która miała dzieci, ale nie miała męża.

Pozostałe trzy przepisy nie zawierały dzieci ani męża. Pozostałe trzy przepisy wydają się odpowiednie dla wszystkich trzech grup. Wdowy w każdym wieku, które nie wyszły ponownie za mąż, sieroty, które prawdopodobnie mieszkają z owdowiałymi matkami, oraz bezrobotni rezydenci- obcokrajowcy.

Więc naszym drugim postanowieniem jest zbieranie. Jest to główne postanowienie WORA i jest stosowane do wszystkich trzech grup. Zbieranie jest procesem odwiecznym.

Polega ona na powrocie na pole lub sad po zbiorach, aby znaleźć plony, których nie znaleźli zbieracze. Choć stanowiłoby to ułamek zebranych plonów, mogłoby to być znaczną ilość. Zauważyłbym, że jako dziecko, klasa szkółki niedzielnej moich rodziców w południowej Indianie faktycznie wychodziła i zbierała kłosa z pól kukurydzy po zbiorach, mimo że mieli mechaniczne zbieracze.

A potem zbierali wystarczająco dużo, aby sprzedać je z powrotem rolnikowi. Rolnik płacił za nie, aby pomóc zapewnić pieniądze na zajęcia w szkole niedzielnej. Więc zbieractwo jest obecne do dziś.

Chociaż jedyną ilustracją zbierania kłosów, jaką mamy w Starym Testamencie, jest Rut na polach zbożowych, to właśnie ten obraz przychodzi mi na myśl. Stary Testament podaje wytyczne nie tylko dla zboża, ale dla wszystkich innych upraw, wspominając o winnicach, Księdze Kapłańskiej 19, drzewach oliwnych i Księdze Powtórzonego Prawa 24, wskazując, że osoba, która zbierała kłosa, miała wiele okazji w trakcie żniw, zakładając, że byli rolnicy, którzy przestrzegali biblijnych wytycznych. Podstawową zasadą wydaje się być to, że rolnik planował celowy margines pod względem produkcji.

Choć trudne do wdrożenia w jakiejkolwiek kulturze, Izrael jest ogólnie uważany za kulturę samowystarczalną, co oznacza, że rolnik zmagał się, aby zebrać wystarczająco dużo, aby wyżywić jedną rodzinę przez rok. Jednak Oded Borowski twierdzi w swojej książce *Agriculture in Iron Age Israel*, że różne innowacje w epoce żelaza, cytuję, skutkowały dużym nadmiarem żywności, koniec cytatu. Biblijnie, podstawowym założeniem było to, że jeśli ludzie wykazali się zaufaniem do Boga, On zapewnił nadwyżkę.

Może to być wskazywane przez sytuację Boaza, który najwyraźniej pozostał we wsi, którą Elimelech opuścił z powodu głodu, i najwyraźniej Boazowi się powiodło. Podczas gdy zbieranie kłosów w rolnictwie jest dalekie od większości ludzi dzisiaj, pomysł rozwijania zamierzonego marginesu, aby zapewnić sobie osobistą przyszłość i dzielić się z innymi, jest łatwo dostępny dla większości. Izraelici właściciele ziemscy otrzymują wytyczne w Księdze Kapłańskiej 19:23 i Księdze Powtórzonego Prawa 24,

mające na celu zapewnienie jak największej możliwości potencjalnym zbieraczom kłosów.

W skrócie, są one następujące. Kiedy właściciele ziemscy zbierali zboże, nie mieli zbierać go do narożników. Standardowe ilości pozostałego zboża były przeznaczone dla zbieraczy, czyli dla WORA.

Tekst nie wskazuje, ile pola pozostało do zebrania. Miszna, komentarz do praktyk starotestamentowych wczesnej społeczności żydowskiej w czasach Jezusa, wskazuje, że jedna sześćdziesiąta zbiorów była uważana za minimum. Sugeruje również, że zaopatrzenie zależało od takich czynników, jak wielkość pola, liczba biednych ludzi i hojność rolnika.

Dwa, jeśli żniwiarz zgubił snop, miał go zostawić. W tym przypadku plony byłyby już zebrane i związane. Więc żniwiarz ma ten snop zboża i prawdopodobnie niesie pół tuzina lub więcej z powrotem do miejsca przechowywania, gdzie przygotowuje go do transportu lub młócenia.

A żniwiarz prawdopodobnie zgubiłby jeden. Ma go tam zostawić. W takim przypadku snop miał zostać na ziemi, aby mógł go podnieść jeden z zbieraczy.

Po trzecie, zbieracze nie powinni wracać w poszukiwaniu produktów, które zostały pominięte. Jak zauważono, poza zbożem, drzewa oliwne i winnice są wymienione konkretnie, podkreślając, że dyrektywa zbierania obejmowała cały zbiór, a nie tylko zboże. W drzewie oliwnym, podczas gdy oliwki zazwyczaj dojrzewają w tym samym czasie, zawsze będą takie, które dojrzewają później i mają zostać w tyle.

Myśląc o tych polach kukurydzy, zawsze byłem zdumiony. Właściwie, nawet dzisiaj jestem zdumiony, ile lat kukurydzy można zobaczyć leżącej na ziemi, jeśli przejdiesz przez w pełni zebrane pole kukurydzy, gdzie wszystko leży nisko. W przypadku winnic, napomnienie było takie, że jeśli jakieś kiście winogron zostały pominięte lub po prostu nie były jeszcze dojrzałe, miały zostać pozostawione. W przypadku oliwek, zbieracze używali patyków, aby strącić dojrzałe oliwki, a były takie, które nie spadały i miały zostać pozostawione. A następnie zbieracz mógł przejść i je zerwać.

Cztery, biorąc pod uwagę zakres wspomnianych produktów, wydaje się jasne, że dyrektywa zbierania obejmowała cały zbiór.

Teraz, co mam na myśli, to to, że zaczynali od pierwszego ziarna późną wiosną, w okresie kwiecień-maj, i przechodzili przez pszenicę, a następnie przez inne uprawy, kończąc na oliwkach jesienią. Tak więc oczekiwano, że zbieracz będzie w stanie zebrać więcej niż tylko jęczmień, pszenicę lub oliwki, więcej niż tylko na bieżące potrzeby. Zbieracz będzie miał wystarczająco dużo, chociaż prawdopodobnie nieco skromnie, aby zachować na okres poza sezonem.

Jeśli tak, zbieracz miałby te same problemy z konserwacją żywności, co rolnik. Pozostawione plony stanowiły okazję dla potrzebujących. Na przykład Księga Kapłańska 19 wspomina, że mają zbierać resztki na własny użytek.

Znaczące jest, że proces zbierania resztek dawał Wara okazję do zbierania żywności z ziemi, której nie posiadali i której nie brali udziału w zasiewie i pielęgnacji upraw. Jednak musieli włożyć pracę w zebranie tych plonów, a także w ich młócenie, a następnie zabranie do domu i przetworzenie. Biorąc pod uwagę zakres wymienionych upraw, wydaje się, że biorąc pod uwagę przykład Ruth, jeden z Wara był w stanie śledzić zbiory od jęczmienia w kwietniu i maju aż do zbiorów winogron i oliwek jesienią.

Widzę tu dwie podstawowe zasady do rozważenia. Pierwsza to idea planowanej marży. Podczas produkcji planuj więcej, niż możesz wykorzystać.

Istnieją dwa aspekty tego. Pierwszym jest to, że człowiek powinien żyć zgodnie ze swoimi możliwościami. Dla Izraelitów życie na farmie, na której produkowali większość żywności, oznaczało, że rozwinęli swoje wzorce żywieniowe na podstawie tego, co mieli.

W tym samym czasie planowali zbiory. Mieli planować zbiory wystarczające do pokrycia swoich potrzeb. I mieli zapewnić dziesięcinę, która miała włączyć dziesięcinę, abyś mógł wyhodować wystarczająco dużo, aby dać dziesięcinę i nadal mieć wystarczająco dużo, aby przeżyć.

Wymagałoby to również, aby zostawili część dla Wara, aby mogli podążać za żniwiarzami. Obecnie większość z nas nie żyje w społecznościach rolniczych, ale nadal możemy wprowadzić podobną praktykę. Może to wymagać przyjrzenia się temu, co byłoby potrzebne, aby zapewnić rozsądny styl życia osobie w naszej sytuacji.

Tutaj musimy zdać sobie sprawę, że wszyscy mamy tendencję do przeceniania tego, czego potrzebujemy. Mamy tendencję do mylenia naszych pragnień z naszymi potrzebami. Musimy dodać wystarczająco dużo, aby dziesięcinować nasz dochód i nadal mieć wystarczająco dużo, aby żyć.

A potem potrzebujemy czegoś ekstra dla tych, którzy potrzebują. Po porównaniu tego z naszym dochodem, musimy dokonać pewnych wyborów. Być może będziemy musieli połączyć kilka z tych potrzeb, które mamy, lub może to wymagać zbadania przez Boże wskazówki sposobów na zwiększenie dochodu.

Dla rolnika może być konieczne rozszerzenie tego, co zasadził. Może to wymagać zatrudnienia kolejnego pracownika. Chodzi o to, że my, dyrektorzy, wydaje się, że potrzebujemy przygotowania, aby móc dawać.

Zobaczmy. Już to omówiliśmy. Musimy pracować na dziesięcinach.

Dotyczyło to wszystkich Izraelitów, byli oni zobowiązani do oddawania dziesięciny ze wszystkich swoich produktów. Z definicji oznacza to, że mieli zwrócić Bogu jedną dziesiątą swoich zbiorów. To staje się trochę skomplikowane.

Pierwotna deklaracja wymogu deklaracji dziesięciny w Księdze Kapłańskiej 27 nakazywała, że dziesięcina należy do Pana. Ale w Księdze Liczb 18, gdy jest to wyjaśnione i rozszerzone, pokazuje, że Lewici reprezentowali Pana w tym przypadku jako część ich narodowego dziedzictwa. Tekst mówi, że dziesięcina jest dla Lewitów.

W Liczbie 18 napisano, że Lewitom należy dać trzy razy więcej dziesięciny jako ich dziedzictwo. To wyjaśniałoby, dlaczego było 48 miast lewickich rozsianych po całym kraju. To wyjaśniałoby, dlaczego stały się one w zasadzie magazynami dla Lewitów, te miasta.

Jednakże, zgodnie z Księgą Kapłańską 18, dziesięcina z części, która została dana Lewitom, miała być dana jako ofiara dla Pana. Wydaje się prawdopodobne, że była to część, która miała być zjedzona w obecności Boga, chociaż dano możliwość jej zasiania i zakupu zamienników w miejscach, w których Bóg wybierze ustanowienie swojego imienia. Biorąc pod uwagę ilość materiału, pełną dziesięcinę korporacyjną całego narodu, ile by to obejmowało, JA Thompson prawdopodobnie ma rację, gdy sugeruje, że reprezentatywna część byłaby zabrana do centralnego sanktuarium na ucztę, a reszta przechowywana w lokalnych miastach.

Jeśli tak, wszystko poza uroczystym posiłkiem miało być oddane Lewitom. Mieli to złożyć w mieście Boga. Tak więc dziesięcina ze zbiorów jest oddawana Bogu, kapłan służy jako przedstawiciel Boga, część jest spożywana przed Bogiem, a reszta jest przechowywana w 48 miastach lewickich.

Jednak co trzeci rok jest inna sytuacja. Zamiast świętować przed Bogiem i oddawać resztę Lewitom, miało to być przechowywane w lokalnych miastach, Powtórzonego Prawa 14. Natura tej dziesięciny z trzeciego roku nie jest jasna, ale wydaje się, że dostarcza plonów zarówno dla WORA, jak i dla Lewitów.

Ponownie, wydaje się, że jest przechowywany w każdym lokalnym mieście. Zasadniczo, wydaje się, że te towary miały być dostępne w razie potrzeby dla WORA w tym regionie, jak również dla Lewitów. Jak rozumiem, prawdopodobnie jest to pomysł krótkoterminowy, ratunkowy z trudnej sytuacji.

W tekście napisano, że będzie to liczone jako ziarno z klepiska lub jako pełny plon z kadzi winorośli. Sugerowałoby to, że plon był przetwarzany przed jego oddaniem, a

zatem był gotowy do przechowywania, a zatem do użycia. Choć nie jest to rozszerzone, wyjaśni to, dlaczego dziesięcina była dawana co trzeci rok.

Miało to być spiżarnia socjalna dla wdów, przybyszów i sierot. I jest to bardzo interesujące, jak mówi tekst, w przypadku przybysza, sieroty i wdowy, którzy są w twoim mieście. Tak więc jest to wskazówka dla Lewitów.

W przeciwieństwie do nauki, nie wydaje się, aby istniał jakikolwiek wymóg, aby odbiorca pracował na to, co miał otrzymać. W związku z tym dystrybucja dziesięciny z trzeciego roku wydaje się być raczej minimalna, być może krótkoterminowym pomostem, aby pokryć tymczasową potrzebę. Wspomniane już zbieranie zapewniłoby dłuższy okres, być może służąc temu samemu celowi, co przechowywanie żywności w zwykłym gospodarstwie domowym.

Jeśli tak jest, to jest to aspekt sprawiedliwości społecznej, który ma tendencję do gubienia się w dyskusji. Zasada tutaj jest bardzo prosta. Bóg oczekiwał, że Jego lud w Izraelu zwróci jedną dziesiątą, czyli dziesięcinę.

Dla Izraelitów oznaczało to, że część plonów, które uprawiali, była przekazywana Lewitom, którzy najwyraźniej wykorzystywali ją dla siebie jako nauczyciele i przewodnicy Izraela, a także dla WORA, gdy było to potrzebne. Co ciekawe, Nowy Testament nie daje żadnych wskazówek dla Kościoła w tym względzie. Może to oznaczać, że uznano, że nauczanie Starego Testamentu było wystarczająco jasne, że nie trzeba było nic więcej mówić.

Alternatywny pogląd jest taki, że dawanie miało być oparte na Bożym prowadzeniu. Niezależnie od tego, zasada, że część tego, co zarabiamy, powinna być przekazywana przedstawicielom Boga w odpowiedni sposób, aby wesprzeć tych, którzy wzrastali w dziele Bożym i wesprzeć tych, którzy są w potrzebie, wydaje się leżeć u podstaw całej tej zasady. Nasz czwarty punkt to zbieranie w roku szabatowym.

To jest trudniejsza sytuacja. Przede wszystkim rok szabatowy był siódmym rokiem. W siódmym roku Izraelici nie mieli sadzić, pielęgnować ani zbierać plonów.

Jak rozwijam w moim nadchodzącym komentarzu do Księgi Kapłańskiej, wydaje się, że wymagano od nich wykonywania innych prac na farmie, ale ziemia i klucz jest taki, że tekst mówi, że ziemia miała odpoczywać. Szczegóły roku szabatowego są trudne do naśladowania. Są one przedmiotem wielu dyskusji.

Istnieją trzy główne kwestie, które są ze sobą powiązane. Po pierwsze, zgodnie z definicją i wyraźnymi wskazówkami podanymi w Księdze Kapłańskiej 25, rok szabatowy był co siódmy rok. To jest cykl sześć w jednym.

Sześć lat uprawy roślin, jeden rok odpoczywania ziemi. Po drugie, czy celem roku szabatowego było odpoczywanie ziemi czy troska o biednych? Twierdziłbym, że tekst sugeruje, że odpoczywanie ziemi. Chociaż zobaczymy, że biedni mają teraz okazję zrobić coś, czego nie mogliby zrobić w ciągu zwykłego roku.

Po trzecie, powiązane z drugim pytaniem, czy Izraelici mogli jeść z plonów ochotników z roku szabatowego? Księga Kapłańska 25 wydaje się mówić, że nie. Pozwólcie, że to przeformułuję. Księga Kapłańska 25, wersety 4 i 5 wydają się mówić, że nie, ale wersety 6 i 7 wydają się mówić, że tak.

W odniesieniu do prostego cyklu szóstego i siódmego roku, zaproponowano różne alternatywy, ponieważ wydaje się mało prawdopodobne w umysłach większości z nas, że moglibyśmy po prostu odpocząć przez cały rok i nie mieć żadnego dochodu. Propozycja tutaj jest taka, że każdy indywidualny rolnik pozostawiłby jedną część, jedną siódmą swojej ziemi, lub jedna propozycja jest taka, że każdy indywidualny rolnik pozostawiłby jedną siódmą swojej ziemi, aby leżała odłogiem każdego roku. I tak, podzieliliby swoją ziemię na siedem części i używał sześciu różnych sekcji każdego roku.

Inna perspektywa jest taka, że koncepcja była po prostu ideałem, który nigdy nie został zrealizowany. Prawdopodobnie to prawda, ale nie sądzę, żeby to było zamierzone. Trzecie podejście jest takie, że rolnicy co roku zmieniali się, tak aby tylko ziemia pewnego rolnika leżała odłogiem w określonych ramach czasowych, a następnie inni musieli się włączyć i pomóc temu rolnikowi.

Prawdopodobnie kluczowym argumentem przeciwko powszechnemu siódmemu szabatowi jest idea praktyczności. Czy rolnik w wiosce mógłby spędzić dwa lata na plonach z jednego roku? Jak mówi jedno, należy wziąć pod uwagę dwa inne czynniki. Przede wszystkim wskazówki dotyczące roku szabatowego w fragmencie z Księgi Wyjścia są bezpośrednio poprzedzone wskazówkami dotyczącymi szóstego i siódmego dnia szabat.

To sugerowałoby korelację w umyśle autora. Sześć dni pracy, jeden dzień wolny. Sześć lat pracy, jeden rok wolnego.

Po drugie, 2 Kronik 36 stwierdza, że nieprzestrzeganie roku szabatowego było przyczyną wygnania, przynajmniej jeśli chodzi o jego długość. Co prawda tradycyjne rozumienie jest trudne i niepraktyczne, ale wydaje się, że o to właśnie chodzi. Tekst ostrzega ludzi, aby nie byli zaniepokojeni w siódmym roku, ponieważ Bóg zapewni odpowiednie zaopatrzenie w szóstym roku, aby mogli przetrwać do żniwa w ósmym roku.

Innymi słowy, ludzie otrzymają więcej z góry. To może służyć jako środek do zmniejszenia obaw lub oczekiwania na niesianie w roku szabatowym. W

konsekwencji, jeśli nie przestrzegali roku szabatowego, nie był to tylko brak wiary, ale ogólne nieposłuszeństwo, otwarte nieposłuszeństwo wobec Boga.

Tak więc wydaje się prawdopodobne, że Kuichi ma rację, gdy stwierdza, że rok szabatowy ma być, cytuję, uniwersalny i jednoczesny, rozciągający się na wszystkie pola w każdym siódmym roku, koniec cytatu. Jeśli chodzi o pytania dwa i trzy, które tutaj rozpatrywaliśmy, zobaczmy. Celem roku szabatowego wydaje się być przede wszystkim zapewnienie ziemi odpoczynku.

To automatycznie zapewniłoby odpoczynek rolnikowi i jego zwierzętom, ponieważ nie mieli orać, aby siać lub zbierać. Kluczowym problemem w rozumieniu roku szabatowego jako przede wszystkim zapewniającego potrzeby potrzebującym jest to, że był to tylko jeden rok z siedmiu, chociaż Księga Wyjścia 23 sugeruje, że każdy produkt wolontariusza mógł zostać zebrany i zjedzony. Księga Kapłańska 25.6 pozwala również rolnikowi uczestniczyć.

Wygląda więc na to, że Gordon Wenham ma rację, gdy organizacja jest, gdy klucz jest zorganizowany, żniwa są zakazane. Jako taki, pozorny konflikt między Księgą Kapłańską 25:5 a 25:6 i 7, można rozwiązać, zauważając, że podstawową zasadą siódmego roku nie było prowadzenie interesów jak zwykle. Konkretnie, w roku szabatowym ziemia odpoczywała.

Każdy miał położyć równą podstawę zaufania do Bożego zaopatrzenia, co oznacza, że właściciel farmy i WORA byli na równej stopie. Rok szabatowy, podobnie jak dzień szabatu, służył do przypominania ludziom, że Bóg jest ich stwórcą i dostawcą. Służył do przypominania ludziom, że on, właściciele ziemi, że ziemia należy do Boga i że oni zwracają ją mu w roku szabatowym.

Mówiono, że wolno im było przejść, a jeśli wyrosły uprawy wolontariuszy, mogli je zbierać. Gdy oceniamy przepisy WORA, wydaje się, że dwa kluczowe koncepty odnotowane w pierwszej części badania, które były osadzone w strukturze społecznej i stanowiły ich fundament, nadały każdemu z nich znacznie więcej siły. Ale jest trzeci, który wyłania się ze wspólnej struktury religijnej tradycji.

Okej, gdzie jesteśmy? Jak omówiono w części pierwszej, zarodkowy naród Izraela wyłonił się z Egiptu ze strukturą społeczną opartą na 13 plemionach pochodzących od 12 synów Jakuba. Kiedy exodus nastąpił 400 lat później, ta struktura rodzinna była zasadniczo nadal nienaruszona. Chociaż istnieje kilka rozgałęzień.

Podczas gdy z Egiptu wyszła mieszana kompania, w czasie podboju etniczni outsiderzy zostali najwyraźniej w dużej mierze wchłonięci przez istniejące jednostki plemienne. Zauważyliśmy Kaleba jako kluczowy przykład. Choć nie jest to tak jasne, wydaje się, że podobny proces miał miejsce później w przypadku plemion tubylczych, które nie zostały wytępione podczas podboju.

Na przykład, dzięki oszustwu, Gibeonici zachowali swoje istnienie i stali się sługami narodu, służąc na ołtarzu Boga. Za czasów Dawida, Ismael, Gibeonici, był znanym przywódcą. Później, Melithiah, Gibeonici, jest znany z pomocy Nehemiaszowi w odbudowie muru po wygnaniu.

W związku z tym wydaje się, że Izrael był skłonny dopuścić asymilację, czego przykładem jest Rut. Jednak w odniesieniu do asymilacji, jak również sprawiedliwości społecznej, ważne byłyby mniejsze jednostki hierarchii społecznej. Nie jest jasne, co różnicowało te dwie grupy.

Jozuego 15, 19 wydaje się pokazywać podstawowy podział według klanu, który wydaje się obejmować rozszerzone rodziny. Sugeruje to, że osada zasadniczo umieszczała grupy pokrewieństwa w określonych lokalizacjach, takich jak miasto i wsie. Podczas gdy struktura pokrewieństwa byłaby jasna, leżąca u podstaw praktyki małżeństwa lewiratu i obowiązków Goel, wydaje się prawdopodobne, że wpłynęłaby ona również na praktykę zbiorów pod względem lokalizacji, praktykę zbierania i zbiorów pod względem lokalizacji i powiązane praktyki.

Na przykład, gdy Boaz dał hojne instrukcje swojemu zarządcy dotyczące zbierania kłosów przez Rut, kuszące jest powiązanie tego z romantycznymi interesami. Ale może być tak, że był świadomy odpowiedzialności Goela, ponieważ był świadomy swojego bliższego krewnego. Biorąc pod uwagę wzajemne powiązania całej wioski, więzi rodzinne prawdopodobnie zwiększyły presję społeczną pod względem konformizmu i zaopatrzenia.

Wydaje się, że sugerowałoby to, że zaopatrzenie Wara musiało być realizowane na poziomie lokalnym, na poziomie wsi, gdzie istniała odpowiednia wiedza do rozeznania, jak zaspokoić potrzeby, które mogli mieć. Część pierwsza również odnotowała, że pojedyncza farma we współczesnej wsi Kefr al-Maa składała się z kilku części ziemi rozłożonych na polach otaczających obszar mieszkalny. Wydaje się, że posiadanie mniejszych działek przeplatanych przez uprawianą ziemię promowałoby, ośmielamy się powiedzieć, wymuszoną współpracę między rolnikami.

Co najmniej, biorąc pod uwagę fakt, że najwyraźniej nie było murów, napomnienie, aby nie zbierać plonów do rogu pola, zwiększyłoby możliwości zbierania kłosów. Trzecioroczna dziesięcina to nasza trzecia koncepcja podtrzymująca, która nie jest omawiana w części pierwszej. Podczas gdy Izraelici mieli składać dziesięcinę każdego roku, w ciągu tych dwóch lat dziesięcina była zatrzymywana przez, zabierana przez, zabierana Lewitom w jednym z ich 48 miast lewickich.

To postanowienie miało być zachowane lokalnie, aby mieć łatwy dostęp. To specjalne postanowienie miało być zbierane przez całą społeczność, społeczność w całości,

czerpiąc z jej ogólnych zbiorów. Bardzo interesujące jest to, że to postanowienie miało być administrowane przez Lewitów.

Chociaż może to sugerować, że system religijny powinien być ramą, wokół której budowana jest sprawiedliwość społeczna, należy również zauważyć, że w momencie ustanowienia system lewicki był jedynym systemem narodowym w Izraelu. Tak więc w trzecim roku dziesięciny dziesięcina była traktowana inaczej, ponieważ była umieszczana w magazynie, aby być rozdysponowana wśród osób o szczególnych potrzebach. Ponieważ Tora ustanawia proces rządzenia dla narodu Izraela, zwrócimy uwagę na te trzy czynniki, które go wspierają: zintegrowane rodziny rozszerzone, rozproszone działki ziemi jako część pola społeczności i dziesięciny w trzecim roku.

Kluczowa część z nich dostarcza kilku wątków sprawiedliwości społecznej. Gdy podsumować to w ogólnym stwierdzeniu, będziesz kochał swego bliźniego jak siebie samego; koncepcja ta jest wyrażona w ostatnich sześciu z Dziesięciu Przykazań, które regulują relacje. Ale Tora idzie dalej, gdy uznaje ludzkie słabości w upadłym świecie.

Chociaż jej struktura społeczna została zaprojektowana tak, aby wspierać wszystkich członków społeczeństwa poprzez relacje, w tym rozszerzone rodziny i powiązane społeczności, zapewniła ona również Izraelowi środki, dzięki którym tragedie życiowe mogły zostać złagodzone. W przeważającej części ta struktura społeczna zapewnia ograniczenia i ochronę dla całego społeczeństwa izraelskiego. Jednak Tora zwraca szczególną uwagę na osoby odstające od reszty społeczeństwa, które mogą mieć szczególne potrzeby, zapewniając specjalną sieć bezpieczeństwa dla trzech kategorii ludzi, którzy historycznie mieli tendencję do nadużyć, jak je nazywamy, WORA .

W tym badaniu zbadano, w jaki sposób kilka specjalnych przepisów zostało wprowadzonych dla WORA na tle norm społecznych późnego społeczeństwa rolniczego. W trakcie tego procesu zauważyliśmy równowagę w jego przepisach. Trzy przepisy zostały zastosowane do wszystkich trzech grup.

Dwa wymagały od odbiorcy pracy, aby mógł skorzystać z pomocy. W przypadku zbierania, musiał on lub ona wyjść na pole i ciężko pracować, aby zebrać plony. To samo dotyczy zbierania w roku szabatowym.

W tym samym czasie, druga obserwacja jest taka, że konieczne było zapewnienie środków na krótkoterminowe potrzeby awaryjne. A dziesięcina z trzeciego roku wydaje się być spiżarnią socjalną w lokalnym mieście, gdzie przechowywano żywność do dystrybucji dla tych, którzy mieli nagłą, krótkoterminową potrzebę. Dystrybuowali ją lewici.

Wydaje się, że nie ma żadnych zobowiązań w odniesieniu do tego przepisu, ale ponieważ byłaby to dziesięcina tylko z jednego z trzech lat, wydaje się, że nie była przeznaczona na duże dystrybucje. Trzecią obserwacją może być to, że znaczna część

struktury sprawiedliwości społecznej wymagałaby celowego marginesu ze strony całej społeczności. Lub, mówiąc współczesnym językiem, życia poniżej swoich możliwości, aby zapewnić nadwyżkę do podziału.

W przypadku Izraela rolnik musiałby zasiać wystarczająco dużo zboża, na przykład, aby normalne zbiory wystarczyły dla niego i jego rodziny, a jednocześnie wystarczyło na dziesięcinę, a potem zostało sporo dla każdego, kto mógłby zbierać. Byłoby to równoważeniem wymogu, że WORA wkłada wysiłek lub ciężar, aby uzyskać korzyść. Ale przewidywało również, że Bóg da rolnikowi korzyść w odpowiedzi na jego wysiłek lub ciężar.

Czwartą obserwacją jest to, że sprawiedliwość społeczna była osadzona na poziomie lokalnym. W przypadku wdowy i sieroty, osoba ta mieszkałaby we wsi, zanim zmarł mąż lub ojciec. Jest mało prawdopodobne, aby osoba ta opuściła wieś.

Prawdopodobne jest również, że dalsza rodzina odegrała znaczącą rolę w rozwiązaniu tej sytuacji. W przypadku dziesięciny z trzeciego roku, poziom lokalny był najbliższym miastem lewickim. Wszystkie te czynniki wskazują, że w istocie widzimy sąsiadów pomagających sąsiadom, nie tylko komuś mieszkającemu obok, ale komuś, kogo naprawdę znali.

Starotestamentowe przepisy dotyczące kłamców społecznych, które omawialiśmy, zostały podane jako część określonej struktury społecznej i kontekstu historycznego. Konkretnie, były zorientowane na niezwykle jednorodne społeczeństwo rolnicze, bardzo różne od naszego. Skupiały się również na działaniu społeczności, w dużej mierze w obrębie powiązanej populacji.

Opierali się również na jednym systemie religijnym, w którym oczekiwano uczestnictwa całej społeczności. Mimo to, mając na uwadze te przepisy, podstawowe zasady, o których wspomniano, mogłyby służyć jako trampolina do rozwijania współczesnych przepisów dotyczących sprawiedliwości społecznej.

To jest dr Michael Harbin w swoim wykładzie na temat sprawiedliwości społecznej dla społecznych outsiderów w starożytnym Izraelu. To jest część 4: Postanowienia dotyczące wdów, sierot i rezydentów-obcokrajowców.